

Eti Karınca

Etimesgut Rehberlik ve Araştırma Merkezi resmi yayın organdır.

ISSN NO: 2149-2859

7.sayı (TEMMUZ 2017)

ETİ KARINCA
yedinci sayısı ile yayın
hayatına devam
ediyor. Uzun bir
aradan sonra tekrar bir
arada olmanın
mutluluğunu
yaşıyoruz. Yazıları ile
katkıda bulunan
arkadaşlarımıza çok
teşekkür ederiz. Tatile
giren tüm
öğrencilerimize ve
öğretmenlerimize iyi
tatiller diliyoruz.
Yaşamın ve hayatın
tüm güzelliklerinin
sizlerle olması
dileğiyle...
Sevgiyle kalın.

Saygılarımla...

Sevgi BAL

ETİ KARINCA SAHİBİ

ETİMESGUT REHBERLİK VE ARAŞTIRMA

MERKEZİ ADINA

Emine SAYAN

YAYIN İNCELEME KURULU

Evrans ÇİÇEK

Gülfem ÇETİNKAYA

Aysun KARADAĞ

Özlem MARAKLI

Orhan Gazi ÖNAL

Emel TANRISEVEN

EDİTÖR

Sevgi BAL

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Sema TÜRKAY

KAPAK TASARIMI

İsmail KAYMAK

KAPAK FOTOĞRAFI

Orhan Gazi ÖNAL

Yazışma Adresi

ETİMESGUT REHBERLİK ARAŞTIRMA

MERKEZİ MÜDÜRLÜĞÜ

ETİLER MAH.1444.SOK. NO:1

Etimesgut/ANKARA

ISSN:2149-2859

İÇİNDEKİLER

Ay Rüzgâr ve Deniz

Beni Ödülle Cezalandırma!

Yetenekler Eğitimle Gelişiyor mu Yoksa Köreliyor mu?

Sil Baştan

Sünnet

Otizm, Yaygın Gelişimsel Bozukluk...

Sevgi ve Bilgi Paylaştıkça

Yaşadıklarımın Öğrendiğim Şeyler var...

İki Film Birden

İşte Öyle

Menderes Irmağın Gölgesi

Çoban Yıldızı

AY RÜZGÂR VE DENİZ

Öznesiz Ayrılıklara,
Yüklemi eksik gitmelere
Ve sevgi yüklü dönüşlere...

Ay daha gökyüzüne çıkmamıştı o günlerde. Denizin yanbaşıında durduğu günler vardı. Rüzgâr kışkırtan fısıltılarla denize bir şeyler söylemiyordu ve deniz karanlık geceler geçirmiyordu.

Deniz, “Gitmelisin,” dedi bir gün aya.

“Gidip uzaktan bakmalısın!”

Ay gitti sonra. Yarım bir gidişle... Gidemeyen öbür yarısı yakamoz oldu denize. Denizin kalbine yansıdı. Deniz, “Hoş geldin,” dedi aya. Bir suskunluk sardı ayı. Sesi soluğu çıkmaz oldu. Deniz delirdi, aysa hep sustu.

Ve “Gidiyorum,” dedi birisi. Giden ay mıydı, deniz miydi? O günden beri ay gökyüzünde, deniz karanlık gecelerde. Bir rüzgâr, kışkırtan bir şey fısıldar durmadan denize. Ve denizin dalgaları delirir, ayı gördükçe her gece.

Her akşam aynı rüzgâr bir denize, bir aya savurur kanatlarını. O savurdukça deniz öyle deli, ay öyle suskun kalır. Deniz dile gelir, gecenin en acı yerinde:

“Niye gittin?”

Rüzgâr kanatlarındaki yeni yükü yol alır ayın yüzüne. Kelimeler öfke doludur rüzgârın kanatlarında. Yolu uzadıkça öfkesi artar kelimelerin ve bardaktan boşanırcasına yağar ayın yüzüne. Her bir damlada denizin tuzlu öfkesi düşer, denizin tuzlu çığlıkları düşer, denizin gözyaşları düşer ayın yüzüne:

“Niye Gittin?”

Rüzgâr durulur sonra bir an.
Bekler... Bekler... Bekler...

Yeni yolcularını bekler ayın kapısında. Ayın kapısı sonuna kadar açık, tek bir yolcu gelmez rüzgâra. Rüzgâr öyle durgun ve ay öyle suskunken deniz çıldırır. Rüzgârı arar her yerde. Kocaman dalgalarla bir gelir, bir gider gecenin karanlık kıyılarına.

Bir gelir... Bir gider...
Bir kıyıda... Bir kendinde...
Bir yerde... Bir gökte...
Bir gecede...

Bir gecede arar rüzgârı. Gelmedikçe delirir deniz, bulamadıkça artar gecenin karanlığı. Artıkça bulanır denizin suları. Bulandıkça üşür deniz, üşüdükçe bir sıcak, bir huzur arar.

Sonra yorgun düşer denizin kolları. Aramaktan vazgeçtiği için değil, yorgunluktan deriiiiin bir uyku bastırır. Bütün çığlıkları susar, bütün gözyaşları durur, kara bulutlar dağılır yavaş yavaş başından. Bir güneş görünür ufuktaki eteklerinden. Deniz öyle yorgun, güneş öyle güçlü doğar karanlık geceden.

Güneşin güçlü ışıkları üşümüş tenine düşer denizin. Bir rüya görür o anda deniz, yine dile gelir, seslenir aya: "Geldin mi?" Martıların çığlıklarını duyar sabah güneşinde. Yorgun bedeni duyduğu sesleri ay söyledi zanneder:

"Geldim!"

Ve her sabah deriiiiin bir uykuya dalar deniz. Dalgaları öyle sakin, huzurlu; yüzü öyle mavi durur.

Akşam olunca yine çıkar gelir rüzgâr bir yerlerden. Bir şeyler fısıldar denize aydan gelen. Deniz delirir her gece o şeyle. O delirdikçe rüzgâr aynı sözleri fısıldar durur, ayın denize söylediği:

"Giden ben değilim, sendin!"

Buket Çetin
Sincan Andiçen Ortaokulu
Rehber Öğretmeni

Beni ödülle cezalandırma!

Ödül vererek bir çocuğu motive edebilirsiniz. Çocuk o işi yapar, hatta heyecanla yapar; ama ödül vermeyi bıraktığınızda, çocuk da o işi yapmayı bırakır.

Çocuğun o davranışı bırakmaması için, sürekli ödül vermeniz gerekir. Bir süre sonra çocuk o ödüle alıştığında, ödül de işe yaramaz hale gelir. Ödüle alışan çocuğun beyni, dopamin salgılamayı bırakır, yani çocuk artık **o ödülde zevk almamaya** başlar.

Çocuğu tekrar motive etmeniz için de, ödülü değiştirmeniz ya da **daha büyük bir ödül** vermeniz gerekir. Bu da sürdürülebilir bir motivasyon aracı değildir. Bir noktadan sonra tıkanırsınız. Çocuk da, ödül olmayınca o işi yapmayı bırakır.

Çocuk ödülle iş yapmaya alıştırsa, kendi sorumluluğunda olan işler için bile sizden ödül talep eder. **Sorumsuzluk bilinci** gelişir.

Bir çocuk bir işi isteyerek (iç motivasyonla) yapıyorsa ve ona ödül verilirse, çocuk o işten soğur. Çünkü ödül, çocuğun davranışını kontrol eden bir mekanizmadır.

Ödül kontrol mekanizması olduğu için, çocuk bir işi ödül için yaptığında, bilişsel çelişki yaşar. "Ben bu işi ödüle yapıyorsam, bu işi sevmiyorum olmalıyım." diye çıkarım yapar ve çocuğun o işe olan ilgisi azalır. Çocuk bilir ki, keyifli işler (oyun, çizgi film, sinema) için zaten ödül verilmez.

Çocuğun ödülle yaptırılan işten soğuduğunu, hem söylediklerinde, hem davranışlarında hem de beyin hareketlerinde görebiliriz.

İnsanlara bir iş, bir davranış için ödül verilince ve o ödül kaldırılınca, kişinin o işten çok daha az keyif aldığını beyinde görebiliriz. Beynin keyif bölgesi, ödül kalkınca aktive olmaz. Yani, kişi başta ödül

sebebiyle keyif aldığı o işten artık keyif almaz hale gelir.

Ödül verildiği ve sonra kaldırıldığı zaman, yine beyin etkileri gösteriyor ki, kişi o işe başlamaya istekli olmaz.

Ödül, çocuğun sorumluluk bilincini öldürür ve muhakeme becerisini köreltir.

Ödül, insanları kontrol ederek **iç motivasyonu** zayıflatır. İnsanlar, kendi seçtikleri işleri iç motivasyonla, kendilerine empoze edilen işleri **dış motivasyonla** yaparlar.

Aynı şekilde, denetleme, değerlendirme, hedef verme, yarıştırma, cezalandırma gibi tüm kontrol mekanizmaları iç motivasyonu olumsuz etkiler.

Kontrol mekanizmasıyla iş yapan insanlar, kontrol mekanizması ortadan kalkınca o işi yapmayı bırakırlar.

Türkiye’de denetleme ve kontrol mekanizmaları daha çok kullanılmaktadır. Bu sebeple, okullarda çocuklar, işyerlerinde çalışanlar veya sporcular, denetleme ortadan kalkınca çalışmayı bırakır.

Hedef verme başarıyı artırır. Çalışanlara ve çocuklara hedef vermek gerekir, ama hedef vermenin olumsuz tarafı da

bilinmelidir: Kişi hedefe ulaştıktan sonra çalışmayı bırakır. Ama hedefi geliştirmek olan insan, çalışmayı bırakmaz.

Not ve sınav sistemi de bir çeşit değerlendirme aracıdır ve iç motivasyonu öldürür.

Geribildirim, kontrol mekanizması olmadığı, gelişime odaklandığı için motivasyonu artırır. Gerçek uzmanlar veya dâhiler not değil, geribildirim almışlardır.

Ödül, amacı araca dönüştürür. Ödülle ödev yapan çocuk, ödevi araç, ödülü amaç olarak görür. Hatta çocuk, ödevi ödüle engel olarak görerek ödevden soğur.

Motivasyon türleri dörde ayrılır: dış motivasyon, içe yansıyan dış motivasyon, içselleştirilmiş motivasyon ve iç motivasyon.

Bir kişi bir işi zorlandığı veya ödül için yapıyorsa, yani yaptığı işi araç olarak görüyorsa, bu dış motivasyondur. Bir işi sevdiğinden ve ilgisinden dolayı yapıyorsa bu iç motivasyondur.

Bir insan, hayatında olup bitenleri ne kadar kendi kontrolü altında görüyorsa, o kadar iç kontrol odaklıdır; ne kadar kendi kontrolü dışında görüyorsa o kadar dış kontrol odaklıdır. Dış kontrol odaklı insanlar, kendilerini birer piyon olarak görürler. Kendilerine

yabancılaşır. **Başarılı ve mutlu olmak için iç kontrol odaklı olmak şarttır.**

Ödül, bireyleri dış kontrol odaklı yaptığı için, başarıyı ve mutluluğu olumsuz etkiler.

Bir insan kendini denetleyebiliyor, zevklerini erteleyebiliyor, vizyonuna ulaşmak için disiplinli çalışıyorsa, **özdenetim becerisi** yüksektir.

Ödül, bireyleri dışarıdan kontrol ettiği için, kişinin özdenetim becerisini zayıflatır. Bu da mutluluğu ve başarıyı olumsuz etkiler.

Bir kişide iç motivasyon geliştikçe, kişi hem **iç odaklı**, hem de **özdenetim sahibi** olur.

Öğretmenlerin çoğu, yaratıcı öğrenci istese de, kendi davranışlarıyla yaratıcılığı öldürüyor. Yaratıcı öğrenciler, en favori öğrencileri olmuyor.

Ödül mekanik işlerde işe yarar; ama karmaşık işlerde işe yaramaz. Yaratıcılık da karmaşık bir bilişsel süreç olduğu için, **ödül yaratıcılığı olumsuz etkiler.**

Ödül gibi tüm kontrol mekanizmaları yaratıcılığı olumsuz etkiler. Seçme hakkı verilince çocuk daha yaratıcı olur.

Olumsuz duygular (kızgınlık gibi) bakış açısını daraltır ve yaratıcılığı öldürür. Olumlu duygular (neşe, mutluluk gibi) bakış açısını genişletir ve yaratıcılığı artırır.

Çocuklara bir iş karşılığında ödül verilince, amaç o işi en iyi şekilde yapmak değil, en kısa sürede bitirip ödülü almak olur.

Çocuklara ödül verilince, çocuklar ödüle ulaşmak için seçebilecekleri en kolay işleri seçerler. Böylece o işleri en kolay şekilde bitirip ödüle ulaşmak isterler. Bu da gelişimi durdurur.

Gelişim her zaman, kendi seviyenizin bir veya iki birim üstünde işleri yapmayı gerektirir. Çünkü, kişi ancak kendini zorlarsa gelişir. Ama ödül verilince insanlar, zor işleri seçme gereği duymazlar. Kendilerini zorlamazlar. Bu şekilde ise, gelişim durur.

Eğitim ve öğrenme için ödül verilince, çocuk derslere daha çok katılır, ödevlerini yapar (çünkü bunlar mekanik işlerdir); ama daha iyi öğrenmez. Çünkü işe yüzeysel yaklaşır. Amaç öğrenmek değil, ödülü almak olur.

İnsanlar, **performans odaklı** ve **gelişim odaklı** olmak üzere ikiye ayrılır. İlk grup, öğrenmese de sonuçla ilgilenir. Gelişim odaklılar ise, gelişim ve öğrenme ile ilgilenir.

Ödül verilince çocuk, performans odaklı olur. Bu durumda ise, öğrenme ve gelişim zayıflar.

Karne hediyesi de bir ödüldür. O da öğrenmeyi ve iç motivasyonu olumsuz etkiler.

Kısacası ödül, gelişimi ve öğrenmeyi olumsuz etkiler.

Yardım etmek insanın doğasında olan bir değerdir. Yardım için dışarıdan bir ödül verilirse, bu değer içselleşmez ve ödül ortadan kalkınca da kişi yardım etmeyi bırakır.

İnsanlar bir işi ödül için yapıp, çıkarıcı görünmek istemezler. Onu için ödül olunca, insanlar o davranışı yapmak istemez.

İnsan davranışlarını iki tür norm yönetir: sosyal normlar ve pazar normları. Bu iş için ödül verilince, ilişkinin içine pazar normu girer. Davranışlar iyilik olmaktan çıkar, paralı hizmete dönüşür. Bu da, insanların değerlerini öldürür.

Kısacası, ödülle değer kazandırmak zor. Ödül var olan değeri de zayıflatır.

Kaynak: *Beni Ödülle Cezalandırma*. Özgür Bolat

Not: “*Beni Ödülle Cezalandırma*” kitabını satın almak isteyenler, D & R üzerinden alabilirler.

Serkan CEYLAN

Etimesgut RAM Özel Eğitim Bölümü

Bir filmin düşündürdükleri...

*Eternal Sunshine of the Spotless Mind(2004), Sil
Baştan.*

Geçmiş...

Hepimizin geçmişinde unutmak istediği anılar yok mudur?

Nasıl özenilesidir 'hiçbir şeyden pişmanlık duymuyorum' diyenlerin kendinden emin tavırları... Aslında o tavır, kendinden emindikten midir, yoksa yapmayı/yaşamayı aklına getirmiş olsa bile hep geri çekilmişliğin, cesaret edememişliğin bugün '*oh be iyi ki yapmamışım*' a dönüşmüşlüğü müdür? '*İyi ki yapmamışım, bak bugün hiçbir şeyden pişman değilim*'

Peki ya yaptıysam...

Peki ya artık bununla yaşamak istemiyorsam...

Peki unutmak istiyorsam...

Hafıza kaybı, filmlerde ve televizyonlarda sık sık rastladığımız bir konu ancak gerçek hayatta amnezi genellikle kimlik bilgisinin yitirilmesine neden olmaz. Bunun yerine amnezi veya diğer adıyla amnestik sendrom hastasının çoğunlukla bilinci yerindedir ve kim olduğunu biliyordur, yeni bilgi edinmekte veya hatıralar oluşturmakta güçlük çekebilir.

Amnezi, hatıraların işlenmesinde görev yapan beyin bölgeleri hasar gördüğünde oluşabilir. O halde hatıralarla ilgili olan beyin bölgeleri ile oynanarak seçilen hatıraların silinmesi, belki de şu an ütopyik gelen film kurgusunun gerçeğe dönüşmesi mümkün olabilir.

Sil baştan, izleyenlerin unutmak üzerine düşüncelerini sağlayan bir film. Özellikle yaşadığı ikili ilişkilerde ayrılmakta zorlanan ve yaşadıklarını unutursa ayrılığın yırtıcı acısından kurtulabileceğine inananları sorgulamaya iten bir film.

Bir kadın ve bir erkek başlangıçta çok mutlu hissettikleri ancak zamanla sorunların ortaya çıktığı bir ilişki yaşarlar. Ayrılmaya karar verirler. Uzun süreli ilişkilerde alışkanlıklar da işin içine katıldığından ayrılık süreci depresif bir durumdur. Filmde önce kadın karakter o sıralar moda olmaya başlayan bir yöntemle hafızasının bu ilişkiyi içeren kısmını sildirtmeye karar verir. Bunu öğrendiğinde erkek karakter de öfke ve acıyla aynı kararı alır ve hafızasının kadınla ortak anılarını içeren bölümlerini sildirir. Sonunda birbirleriyle yaşadıkları ilişkiden tamamen habersiz, tüm ortak anılarının silinmiş olduğu yeni hayatlarına başlarlar... Sonrası izleyenlerin bildiği tatlı bir final...

Peki ya siz? Elinizde olsa biten bir ilişkinizle ilgili hatırladıkça size acı veren tüm anılarınızı sildirmek ister miydiniz?

Herkesin unutmak istediği anıları olması doğaldır ancak onları unuttuğunda ya da hiç yaşamamış olarak geldiye bu zamana, eksik bir şeyler olacaktır. Belki geçmiş bir hata, hata yapan insanı affetmesini sağlayan anahtardır ya da unutmak için onca çaba sarfettiği bir anının bir daha aynı hatayı yapmasına engel olduğunu farketmemiştir hiç...

İnsan, deneyimlerinden öğrenir. Başkalarının deneyimlerinden öğrenmek mümkün olsaydı yaşamaya gerek de kalmazdı!

Tanıdığım 80 yaşında bir adam var... Bir araya geldiğimiz ortamlarda şu cümleyi neredeyse 10 kez duymuşumdur ağzından ' *benim hiç hatam olmaz, hiç yanlış yapmadım hayatta* '... İlk duyduğumda ne kadar muhteşem diye düşünmüştüm ve ölüme yaklaşmış olduğunu düşündüğüm bir yaşta bunu söyleyebilmenin bir erdem olduğunu da... Sonraki bir araya gelişlerimizde ise hiç hata kabul etmeyen, hayata at gözlükleriyle bakan, hayatı ev-iş- kahve üçgeninde geçmiş, o eksik haliyle kendini beğenmiş ama aslında kendini hiç yaşamamış, onay bekleyen kompleksli bir çocuk gördüm o yaşlı bedende...

Bizi büyüten ve olgunlaştıran deneyimlerimizdir, geçen yıllar değil ... 80 yaşında olup da deneyimleri, hataları, pişmanlıkları olmayan insanlar olabileceği gibi 15 yaşında deneyimlerle olgunlaşmış bir yetişkin de olabilir karşımızdaki...

' *Hiçbir şeyden pişman değilim* ' derken, ' *hatalarım oldu ama onlar olmadan ben de olmazdım* ' demekle ' *hiçbir şeyden pişman değilim, ben hiçbir*

zaman yanlış yapmadım' demek arasındaki farkı ayırt etmek gerek zannımca... *'Çok pişmanım, bir daha dünyaya gelsem asla yapmazdım'* demekse **Sil Baştan** filmi izlediğimizde tekrar düşünerek söylememiz gereken bir cümle...

'Keşke tanımasaydım' dediğimiz ve unutmak istediğimiz insanlardan çok şey öğreniriz aslında. Onlara teşekkür edin demiyorum ancak sizde yarattıkları yıkıcı etkiyi uzun süre aklınızda tutun ki bir daha aynı yerden yara almamaya dikkat edin, eskisinden daha güçlü insanlar olun, unutmayın!

Unutmayın! Çünkü unutmak, belki biraz da ruhun ölmesidir... En acıyan yerinizi kesip atarsanız belki daha çok gülersiniz, doğru... Bir filmin en acıklı sahnesini çıkarırsanız içinden, o filmin aynı etkiyi yaratmayacağı gibi, bir kitabın en vurucu, en öldürücü sayfalarını atlarsanız hiç okumamışa döneceğiniz gibi, en acıyan yerinizi çıkarsanız hayatınızdan, silderseniz o acı hatıraları hafızanızdan aynı şeyi anlatmayacaktı hayat size... Siz aynı tadı almayacaktınız aşktan, huzurdan ve mutluluktan... Ve belki de onlar olmasaydı hiç kıymeti olmayacaktı savaşarak kazandığınız galibiyetin, bugünkü kimliğiniz olan....

'Sil baştan başlamak gerek bazen..

Hayatı sıfırlamak...

Sil baştan sevmek gerek bazen..

Herşeyi unutmak...'

Şarkı sözleri de böyle diyor... Çok severim bu şarkının sözlerini ama bence unutmamak gerek...

Unutmak istediğiniz ve unuttuğunuz o şeyi bir daha ve bir daha en baştan yaşamak, sahte ve dolayısıyla da daha acı verici olmaz mıydı...?

Çiğdem AVCI
II.Abdülhamithan Ortaokulu
Rehber Öğretmeni

NİSA GÖKDEN KAYA

YETENEKLER EĞİTİMLE GELİŞİYOR MU YOKSA KÖRELİYOR MU?

Ne zaman eğitim sistemimizin yetenekleri geliştirmek yerine körelttiğini, her insana verilmiş en güzel hediye olan bireysel farklılıkları yok edip tek tipleştirdiğini düşünsem, aklıma Cincinnati Devlet Okulları müfettişi George H. Reavis'in 1940'larda yazdığı "Hayvanlar Okulu" adlı masalı gelir. Masal bu ya; bir zamanlar, hayvanlar bu "yeni dünya"nın sorunlarına bir çare bulabilmek için önemli bir şeyler yapmaya karar vermişler. Ve bir okul ayarlamışlar. Koşma, tırmanma, yüzme ve uçma ağırlıklı bir müfredat oluşturmuşlar. Müfredatı uygulamayı kolaylaştırmak amacıyla bütün hayvanlar aynı dersleri almışlar.

Ördek yüzmede öğretmeninden bile iyiymiş, ama uçmadan zar zor not alırken, koşmadan kalmış. Çok yavaş koşabildiğinden okuldan sonra bol pratik yapabilmek için yüzmeden zaman çalmaya başlamış. Bu, perdeli ayakları zarar görene kadar devam etmiş; yüzmede de sıradan bir öğrenci oluvermiş. Okulda sıradan bir öğrenci olmak kabul görüyormuş. Bu yüzden bu olay ördek hariç hiç kimsenin umrunda olmamış. Okulda koşmada en başarılı tavşanmış, ama tavşan iyi yüzme için yaptığı ekstra çalışmalardan yorgun düşmüş.

Sincap ise tırmanma birincisiymiş. Uçma dersinde öğretmeni ağacın üstünden altına doğru değil de, altından üstüne doğru koşturmasını isteyince büyük bir hayal kırıklığı yaşamış. Bu yüzden tırmanma notu C'ye, koşma notu da D'ye inmiş. Kartal sınıfın problemlili öğrencisiymiş. Kartalı disiplin altına almak çok zaman almış. Tırmanma dersinde ağacın başına tırmanırken diğer bütün hayvanları altetmiş, ama bunu yaparken tamamen kendi yöntemlerini kullanmakta ısrarlı davranmış.

Yıl sonunda oldukça iyi yüzebilen ve aynı zamanda koşabilen, tırmanabilen ve uçabilen biraz anormal su yılanı en yüksek ortalamayı tutturmuş ve sınıf birincisi olarak konuşma yapmış. Çayır köpekleri okul dışında kaldıklarından okul harcıyla boğuşmak zorunda kalmışlar, çünkü idare müfredata kazmayı ve oyuk açmayı eklemiyormuş. Yavrularını bir porsuğun yanına çirak olarak vermişler. Daha sonra da dağ sıçanı ve sincaplara katılıp özel bir okul açma girişiminde bulunmuşlar.

1940'ların Amerikan eğitim sistemine yapılmış güzel bir eleştiri. Ancak onlar bu eleştiriden çıkarılması gereken dersleri alıp gerekli reformları yapmışlar. Maalesef Türkiye'de hâlâ klasik eğitim anlayışıyla, tüm öğrencileri aynı sınavlara mahkûm ediyoruz. Herkes belli başlı mesleklere yöneliyor, çok fazla seçenek sunmuyoruz öğrencilerimize. Bu nedenle, üniversitede belli bazı bölümlerde yığılmalar varken bazı bölümler çok tercih edilmiyor. Çok tercih edilen bölümleri kazanan öğrencilerimiz "başarılı", bu bölümlere girecek puanı alamayanlar ise "başarısız" olarak damgalanıyor.

Oysa hepimizin güçlü yanları, yetenekleri var. Eğitim sistemimiz ise güçlü yanlarımızı geliştirmekten çok belli alanlarda ezberle bilgi depolamaya odaklanmış gözüküyor. Gerçekte olması gerektiği gibi öğretim programlarımız, öğrencilerin bireysel özelliklerini dikkate almıyor. Bu yüzden ülkemizden yeterince sporcu ve sanatçı çıkmıyor, çıkamıyor. Artık bizim de eğitim sistemimizdeki bu yanlış yaklaşımı düzeltmemiz gerek. Öğrencilerin hepsinin yeteneklerini keşfedip, kendileri olabilecekleri bir eğitim sistemi ile toplumda ihtiyaç duyulan tüm yetenekleri geliştirmeli. Müzikte, resimde, sanatın diğer dallarında, sporda yetenekli olan öğrencilerimiz keşfedilmeyi bekliyor. Bu konuda çok duyarlı olan öğretmenlerimiz olduğunu biliyorum. Sınıfında yetenekli öğrencilerin güçlü yanlarını fark eden, geliştiren ve onları bu alanlara yönlendiren. Ama yeterli değil. Sistemin istediği insan tipine

uymadığı için, bazen veli destek vermiyor bazen çocuk gerekli eğitim imkânlarına ulaşamıyor. Bu nedenle genç yetenekler kaybolup gidiyor. Bu bağlamda rehberlik çalışmaları da çok önemli role sahip. İnsanların farklı farklı yeteneklere sahip olduğunu, toplumun ihtiyaç duyduğu her mesleğin saygın olduğunu ve her bireyin kendi yetenekleri doğrultusunda bir meslek seçmesinin mutluluğu ve başarısı için gerekli olduğunu anlatacak, aynı zamanda kendi güçlü yanlarını fark edip geliştirmesi için motive edecek olan rehber öğretmenler. Oysa eğitim sistemimiz rehberlik çalışmalarına da gereken önemi vermiyor ve bu çalışmaları yapmasına olanak sağlayacak bir ortam sağlamıyor. Okullardaki öğrenci sayısının fazla olması, okullarda yetenekleri fark edip geliştirici çalışmaların azlığı ve yapılan yönlendirmelerin veliler tarafından dikkate alınmaması gibi nedenlerle, rehberlik çalışmaları gelişmiş ülkelerdeki kadar etkili olamıyor.

Son yıllarda eğitim ile ilgili ne kadar yazı okusam aynı cümle karşıma çıkıyor: “okullarımızdaki eğitim öğrencilerimizi 21. yüzyıl şartlarına hazırlıyor mu?” eğitime kafa yoranlar, dünyadaki değişimi takip edenler, sistemin güncellenmesi gerektiğini fark ediyor. Dünyadaki gelişime ayak uydurmak, çağın gerisinde kalmamak için eğitim sistemimizi değiştirmeliyiz. Öncelikle de eğitim felsefemizi.

Dr. Nisa Gökden KAYA
Nasreddin Hoca İlkokulu
Rehber Öğretmeni

SÜNNET;
Çocuğun bedenine
yapılan cerrahi bir
girişimdir.

✗ 3-6 yaş "Fallik Dönem"

✓ "Bebeklik Dönemi"

Sünnet uygulaması hangi yaşta olmalıdır?

Üroloji veya cerrahi uzmanlarının yapması gereken sünnet, çocuğa kısa ve net anlatılmalıdır. Olası soruları yanıtlanmalıdır.

Psikolojik etkilerin görülmemesi ve yara iyileşmesinin hızlı olması nedeniyle bebeklikte sünnet önerilir.

Uygunsuz sünnet şakaları yapılmamalı, kız çocukların da cinsiyet gelişimi dikkate alınmalıdır.

Her özenli davranış çocuğun geliştireceği cinsel kimlik ve gelecekteki sağlığı için önemlidir.

SÜNNET

Dünyada en sık yapılan ve cerrahi bir girişim olarak kabul edilen sünnetin geçmişi binlerce yıl öncesine dayanır. Dünya genelinde her 3 erkekten birinin sünnetli olduğu tahmin edilmektedir.

Sünnetin sayısız faydaları olduğu bilinir. Sünnet derisinin alınması, çocuğu idrar yolu iltihaplarına karşı koruduğu gibi, idrar yapmasını da kolaylaştırıyor.

Oğlu, yeğeni, torunu veya bir yakını sünnet olacak kişiler aylar öncesinden bu girişimin tatlı telaşını yaşamaya başlıyorlar. Anne babalar, sünnetin ne zaman ve ne koşullarda yapılacağı konusunda kafa karıştıracak oranda, geleneksel ve tıbbi açıklama nedeniyle kaygılanabiliyorlar.

Sünnetin ideal yaşı oldukça tartışmalı bir konudur. Bazı psikiyatristler 1-6 yaş arasını sünnet için sakıncalı bulurlar. Bazıları da sadece 2-4 yaş aralığının atlatılması gerektiğini düşünerek bu yaşları önermezler. "Fallik dönem" olarak adlandırılan ve cinsiyet kimliği edinme yaşı olarak kabul edilen bu gelişim yılları dikkate alınır. Bu konudaki önerilerin çoğu, Dr. Sigmund Freud'un ortaya koyduğu teoreme dayanır. (Bkz.Kastrasyon Anksiyetesi Teoremi)

Sünnetin ideal yaşı konusunda psikiyatristlerin genel kanısı, ya 1yaş öncesi ya da 6 yaş sonrasında yapılması olarak özetlenebilir. Ancak, sünnet derisinin darlığı veya idrar yolu iltihabı gibi zorunluluklarda yaş sınırı aranması mümkün olmuyor. **Uzmanlar tarafından sünnete bağlı psikolojik etkilerin görülmemesi ve yara iyileşmesinin çok hızlı olması nedeniyle "bebeklik dönemi" sünnet için en uygun zaman olarak kabul ediliyor.**

Sünnet, ilk bakışta basit bir müdahale gibi görünmekle birlikte, detayları incelendiğinde son derece önemli bir cerrahi uygulamadır. Sünnet yapan doktorun bulunmadığı eski dönemlerde ilk olarak berberler, sonra da sünnetçiler tarafından yapılması, hatalara, üzücü sonuçlara yol açtığı vakalar da olmuştur. Son yıllarda, sünnet konusunda tecrübeli çocuk ürologlarının konuya ciddiyetle eğilmeleri sayesinde sünnete bağlı hatalar son derece azalmıştır.

Günümüzde anne babalar bilinçli araştırmalar yaparak karar vermekteler. Sünnetin bilgili, tecrübeli ve konunun uzmanı olan bir kişi tarafından yapılmasını tercih edenlerin sayısı giderek artıyor.

Çocukların yaşı büyüdükçe ortaya çıkan sünnet korkusu, aileleri oldukça tedirgin eder. Sünnet olma yaşı ertelendikçe, anne babanın çocuğun sünnete nasıl hazırlanacağı, olası psikolojik etkilerden nasıl korunabileceği gibi düşüncelerle kafaları karışabilir. Bazı çocuklar, biraz tedirgin veya duygusal

yönden hassas olabilir. Böyle durumlarda aile, sünnet sürecinin psikolojik yükü altında ezilmeye başlayabilir. Aile, sünneti ertelemek veya çocuğu rahatlatmak adına genel anestezinin risklerini göze almayı dahi düşünebilir.

Çocuk üzerinde oluşabilecek psikolojik travmayı azaltmak veya yok etmenin bir yolu, çocuğu bebeklik döneminde sünnet ettirmek olabilir. Bebeklik döneminde yapılan sünnetler psikolojik etkilenmeye yol açmadığı gibi, bebeklerin bu dönemde ağrı eşikleri yüksek olduğu için daha az ağrı duyarlar ve yara iyileşmeleri de büyük çocuklara göre oldukça hızlıdır.

Pipisinin ucu dar olan, idrar yapma zorluğu bulunan veya sık idrar yolu iltihabı geçiren çocukları en kısa sürede sünnet ettirilmesi önerilir.

Sonuç olarak, sünnetin ideal yaşı konusunda elimizde yeterli bilimsel veri yoktur. Söylemlerin tamamı teori veya tezdır. Pek çok hekimin ortak fikri, sünnetin mümkün olan en erken dönemde yapılmasıdır.

Çocuğun bilinci fazla gelişmeden, soyut düşünce başlamadan ve özellikle okul arkadaşlarıyla etkileşim başlamadan sünnet olayının bitirilmesi uygundur. Okula giden ve gitmeyen çocukların sünnet tepkileri arasında son derece büyük farklılıklar bulunmaktadır. Okulda duyduğu sünnet hikayeleri veya "balta" şakaları çocukları son derece korkutur. Şunu asla unutmamak gerekir, sünnet çocuklarda az ya da çok psikolojik bir travmaya yol açar. Çünkü, çocuğun bedenine yapılan bir girişimdir. Bu yüzden çocuğa uygulamanın tıbbi açıklaması kısa ve net olarak yapılmalıdır. Olası soruları yanıtlanmalıdır.

Anne babaların sünnet sürecini planlaması ve yönetmesi önemlidir. Ailede kız çocuklar da varsa, geleneksel cinsiyet ayrımcılığı içeren davranışlardan kaçınmaya özen gösterilmelidir. Erkek çocuğun fazla ilgi odağı olmadan, kendini yine de özel hissetmesi sağlanmalıdır. Aşırıya kaçan kutlama törenleri, aile şartlarını zorlayan doktor ve klinik seçimleri tercih edilmese iyi olur. Çocuğun hassas ve sakin geçireceği iyileşme döneminde evin ziyaretçi trafiği düzenlenmelidir. "Erkek oldun artık" ifadesiyle başlayan gereksiz şakalar veya korku unsuru taşıyan söylemlerden kaçınılmalıdır.

Tüm bu tartışmalardan uzak kalmak isteyen ve psikolojik etkilenme açısından risk almak istemeyen ailelerin seçeneği, sünnet için bebeklik dönemini tercih etmek olabilir.

Canan Şaman DİLER
Zekiye Güdüllüoğlu İlkokulu
Rehber Öğretmeni

Otizm, yaygın gelişimsel bozukluk...

Otizm spektrum bozukluğu, doğuştan gelen ya da yaşamın ilk yıllarında ortaya çıkan karmaşık bir nörogelişimsel bozukluktur.

Bugün, otizm spektrum bozukluğuna neyin neden olduğu bilinmemekle birlikte genetik temelli olduğuna ilişkin bulgular vardır. Ancak hangi gen ya da genlerin sorumlu olduğu henüz bilinmemektedir. Çevresel

faktörlerin genetik alt yapısı oluşmuş bireylerde otizm riskini arttırdığına dair saptamalar vardır. Hem genetik temellerin hem de çevresel faktörlerin etkileri üzerine çok sayıda araştırma yapılmaktadır.

Eğer çocuğunuz:

- Başkalarıyla göz teması kurmuyorsa, ya da çok kısıtlı göz teması kuruyorsa,

- 6. ayda gülümsemiyorsa, sizin yüz ifadelerinize kısıtlı tepki veriyor, siz gülünce geri gülmüyorsa,

- 12. ayda babılamıyorsa, bir şeyi işaret ederek göstermiyorsa, el sallama gibi hareketler yoksa

- 12. ayda ismini söylediğinizde bakmıyorsa veya tepki vermiyorsa,

- 16. ayda tek sözcüklerle konuşmuyorsa,

- 24. ayda iki sözcüklü cümleler kurmuyorsa

- Söyleneni işitmiyor gibi davranıyor, yanından uzaklaşınca fark etmiyor, sizi aramıyorsa,

- İşaret ederek gösterdiğiniz bir şeye bakmıyorsa,

- Parmağıyla işaret ederek istediği şeyi göstermiyorsa,

- Taklit etmiyorsa ya da çok sınırlı taklit becerisi var ise,

- 18. ayda hayali oyun, mış-gibi oyun oynamakta zorluk çekiyorsa,

- Oyuncaklarla amacına uygun oynamayı bilmiyorsa,

- Akranlarının oynadığı oyunlara ilgi göstermiyorsa ve katılmıyorsa,

- Konuşmada akranlarının gerisinde kalmışsa ya da garip biçimde konuşuyorsa:

- Bazı sözleri tekrar tekrar ve ilişkisiz ortamlarda söylüyorsa,

- Sallanmak, çırpınmak gibi garip hareketleri varsa,

- Hep kendi bildiğince davranıyorsa,

- Bazı eşyaları döndürmek, sıraya dizmek gibi sıra dışı hareketler yapıyorsa,

- Günlük yaşamındaki düzen ve rutin değişikliklerine aşırı tepki veriyorsa

Zaman kaybetmeden bir hastaneye başvurmanız ve çocuğunuzun otizm spektrum bozukluğu açısından değerlendirilmesini istemeniz gerekebilir.

Bunlar ailelerin ve öğretmenlerin bilmesi gerekenler, peki ya bundan sonrası; tanı konur aile bir şok yaşar. “Şok” sözcüğünün içinde acı, üzüntü stres belirsizlik kabullenememe hepsi vardır. Aile bir süre çocuğunun düzeleceğine inanarak bekler bir şey yapmaz ama beklediği gibi olmaz her şey daha da kötüye gitmektedir. Sonra internetten, çevresinden ulaşabildiği her yerden bilgi almaya, kafasındaki belirsizliği biraz olsun gidermek için adeta çırpınmaya başlar. Eğer şanslıysa karşısına konuda uzman bir eğitimci veya doktor çıkar ve doğru yola eğitim yoluna yönlendirir. Yoksa bu işi sektör haline getiren maddi kazancı ön planda tutan bir çok terapi yöntemleri uygulayarak çocukları iyileştirdiğini öne süren bir sektörle karşılaşabilir. İşte en kötüsü de bu aileyi hem maddi yönden hem manevi yönden bitirir. Aile sürekli çocuğunun buralardaki eğitiminden

sonra normale döneceğini sanmakta ve zaman geçtikçe beklentisi karşılanmadığı için hayal kırıklığı yaşamaya başlamaktadır. Maddi yönden de bu yerler normalin üstünde paralar istemekte ve ileriki yıllar için gerekli olan birikimlerini de bu yolda tüketmektedir. Bundan sonrasında ise aile de çocukta hayat içinde kaybolmaktadır. Çünkü otistik çocukların uygun bir eğitim alması hem sağlam bir psikoloji hem de maalesef ki maddi bir birikim gerektiriyor. Çözümü ne mi? Hani uçakta acil durumlarda solunum maskesi düşer ve uzmanlar derki; çocuğunuz varsa önce kendinize takın siz yaşayın ki çocuğunuzda yaşasın. Ben buna benzetiyorum önce aile tam anlamıyla bilgilendirilsin ve eğitim alsın ki hem kendisi hem çocuğu yaşasın.

kaynakça: tohumotizmportali.com

Soner YELMEN
Etimesgut RAM Özel Eğitim Bölümü

YAŞADIKLARIMDAN ÖĞRENDİĞİM ŞEYLER VAR!!!

İnsan çoğunlukla bir ailede dünyaya gelir. Evet, bazı çocuklar buna da sahip olamayabilir. Ben bir aileye sahip olarak doğan, mutlu ve mutsuz anıları olan şanslı çocuklardanım. Doğar doğmaz başlıyoruz öğrenmeye... Her şeyi ama her şeyi öğreniriz... Bir kez ağlayınca ihtiyacımızın karşılanması bize ihtiyaçlarımızı ağlayarak ifade etmemiz gerektiğini öğretir. Konuşmayı, yürümeyi, yemek yemeyi, kişisel ihtiyaçlarımızı karşılamayı, oyun oynamayı, arkadaşlık kurmayı, eve gelen misafire nasıl davranmamız gerektiğini, okuma-yazmayı, ders çalışmayı, geleceğimizi planlamayı, hedefler oluşturmayı, sevgiyi, güveni, paylaşmayı, bir olmayı, mücadeleyi, fedakarlığı, korkuyu, öfkeyi, üzüntüyü, kızgınlığı, çatışmayı, duygularımızı ifade etmeyi, herkesin bizi çok sevdiğini ama bazen bize kızılabildiğini, başarılı ve mutlu olduğumuzda ailemizin de mutlu olduğunu bizimle gurur duyduğunu; başarısız ya da mutsuz olduğumuzda onların da bizimle birlikte üzüldüğünü ve daha sayamadığım çok şeyleri öğreniriz. Aile gerçek bir laboratuvar ortamıdır. Deneyerek yanılarak karşılaştığımız problemlerle baş etme yöntemleri geliştiririz. Yaşadığımız her gün ve karşılaştığımız her farklı olay bize yeni birçok şey öğretmeye devam eder. Ailemiz içinde başlayan öğrenme serüvenimiz büyüdükçe ortam açısından çeşitlenir. Ama biz nerde olursak olalım her öğrendiğimiz sosyal bilgiyi ailemizde aldıklarımızla değerlendiririz. Bir insan ailesiyle doğar ve ta ki onlardan birini kaybedene kadar hayatın hep öyle devam edeceğine inanır. Çünkü insan var olduğu günden beri hep onlarla beraber olmuştur ve bilgisine sahip olduğu başka bir hayat yoktur.

Yaşadığımız kayıp ve acı bile bize öğretmeye devam eder. Anne-baba ya da aile üyelerinden birini kaybettiğimizde... Daha önce bilmediğimiz bir acıyı öğreniriz, yaşadığımız duyguları anlamlandırmaya çalışırız, bu acıyla nasıl baş etmemiz gerektiğini bulana kadar bir süre geçer. Kitaplar, yazılar okur, aile üyelerimiz, arkadaşlarımız duygularımızı anlayabileceğini düşündüğümüz insanlarla hissettiklerimizi paylaşarak içinde bulunduğumuz duruma bir çare bulmaya çalışırız. Her yerde okuyabileceğiniz yas sürecini adım adım yaşarız. Sonunda zamanın içimizdeki acıyı dindirmek için en iyi ilaç olduğunu öğreniriz yani zamanla bu durumla baş edebildiğimizi fark ederiz aslında. İnsan bir kayıp yaşadığında temize çeker tüm bildiklerini... bilgilerini özetler, defterine yeni duygular ve bilgiler ekler; yaşadıklarıyla biraz daha büyüdüğünü olgunlaştığını hisseder. Yaşadığımız durum geçmiş olsa da bize öğrettikleri ve bizde bıraktığı duygular hep bizimledir. Zamanla acımızın üzerine yeni yaşantılar ekleyerek devam ederiz ve öğrenme sürecimiz bir saniye bile durmaz. Yıllar geçse de, zaman zaman öğrendiklerimizi unuttuğumuzu düşünsek de yaşadıklarımıza dair biriktirdiklerimiz içimizdedir.

Yaşamımızın günlük akışı içinde her daim aklımızda olmasa da çağırışım durumlarında anılarımızı, acılarımızı antika eşyalar gibi sakladığımız sandıktan çıkarır, tozunu alıp parlatır, tekrar sandığına yerleştiririz zarar görmemesi için. Özellikle özel günler sandıkların açıldığı günlerdir.

Babamı kaybedeli 8 yıl bitecek. İnsan hayattayken sevdiği insanlara öfkesini ve kızgınlığını rahat kusabilirken sevgisini göstermekte cimri davranabiliyor. Ölüm, bütün olumsuz duyguları alıp götürür; iyisiyle kötüsüyle her şeyi affedersiniz onun da sizi affettiğini bilirsiniz. En çok sevdiğimiz insanlarla en yakın olmamız gerekirken hayatımızın akışı gereği onlardan uzakta geçer çoğu zamanımız. Ben ailemden uzakta olmama rağmen elimden geldiğince onları ziyaret eden, özel günlerini unutmayıp yanlarında olmaya çalışan bir aile üyesi oldum her zaman. Anılarımda hep o günlerin güzel izleri vardır. Kötü anıları hatırlamıyorsunuz bile. Bu kaybıma ait duygularım, öğrendiğim bilgiler, anılarım hepsi bende. Bu süreçle baş etmek benim için hiç kolay olmadı ama baş ettiğimi düşünüyorum bir yanımı hep eksik hissetsem de. Yani bu yıla kadar 8 babalar günü geçirdim babamsız. İlk yıllar daha zordu yokluğuyla yüzleşmek, kabullenmek, onsuzluğa alışmak, özlem duygusuyla başa çıkabilmek... Zamanla bununla da baş etmeyi öğrendim. Şimdi her babalar gününde biraz buruk olsam da hayatta olan tanıdığım, sevdiğim babaların babalar gününü kutlayarak canım babamı sevgiyle anıyorum. Hayattayken sevdiğimiz insanların değerini bilmek, onlarla mümkün olduğunca güzel anılar biriktirmek, güzelliklerde cömert olmak gerektiğini yaşayarak öğrendim. Kesinlikle İnsan babasını kaybettiğinde büyüyormuş bunu da öğrendim. BABALARINIZ/ANNELERİNİZ ile geçirdiğiniz her gününüz kutlu olsun...

EVRAN ÇİÇEK
ETİMESGUT RAM RPDH BÖLÜMÜ

Sevgi ve Bilgi Paylaştıkça...

Giriş niyetine,

İnsan yaşamı boyunca deneyimler kazanarak ilerler. Öğrenilmiş bilgilerin kimi zaman hayat içinde yersizliğine kimi zaman işe yaramadığına çoğu zamanda bize kattıkları ile varlığımızı devam ettiririz. Meslek hayatımızda buna dâhildir. Eğitimlerde edindiğimiz bilgileri meslek yaşamımızda uygularken türlü zorluk, çelişki ve engellerle karşılaşırız. Bu engelleri bazen yardım olarak bazen de kendi çabalarımızla aşarız.

Meslek yaşantımızda karşılaştığımız, karşılaşacağımız olay ve durumlardan özellikle son dönemde sıkça karşılaştığımız "Danışmanlık tedbiri" uygulamaları da bunlardan biri. Danışmanlık Tedbiri kararı öncesi, kararın alınması ve karar sonrası süreçlerini kısaca kurgusal olarak birer kesiti sizlerle paylaşmak beni mutlu edecektir. Sevgi ve Bilgi Paylaştıkça...

İlk görüşme, tanışma

O gün çok yoğun geçmişti. Veli görüşmeleri, öğrenci görüşmeleri derken mesaisini bitirmiş evine gitmek için hazırlık yapıyordu. Bir yandan da görüşmelerle ilgili düşüncelerini yorumluyor, daha fazla nasıl bu insanlara yardımcı olabilirim diye içinden geçiriyordu. Tüm hazırlığını yaptı, odasından

çıkarken kapıda bir öğrencisi ile karşılaştı. Her ikisi de kendini geri attı ve bir anda karşılaşmaları onları şaşırtmıştı. Tüm çocukların silüetleri kafasından geçmiş "Acaba bu çocuk hangisi, tanıyor muyum?" soru ve düşünceleri saniyelerden kısa bir süre içinde aklından geçti. Görmüş olsa bile bu çocukla yakın bir iletişime geçmediğine kanaat getirdi, öğretmen.

Çocukta bir anda öğretmen ile karşılaşmanın hazırlıksızlığı ile kendini geri atmış, kısa bir bakışın ardından kafasını oradaki zeminin altına gömecek kadar yere eğmişti. İçinden kendine kızıyordu. "Ne işin var burada sanki seni dinleyecek..." ama içinden gelen bir başka ses ise "yardım edin, imdaaat" diye bağıriyordu. Tüm bu duygu durum karışıklıkları içinde, korku, ürkeklik, yaşanmışlıkların vermiş olduğu incinme yüzüne yansımıştı. Bir yüzde belki de tüm duyguların silüetler halinde yansımaları ancak o kadar olurdu.

Merhaba, evladım, galiba beni görmeye geldin. Teşekkür ederim, çok mutlu oldum seni görmekten. İçeri gelmek ister misin, şimdi tüm arkadaşların dersten çıkacaklar.

Öğretmenin o iç rahatlatıcı sesi tüm olumsuz duygularını alıp götürmüş, içine müthiş bir sevgi

dolmuştu. Hele o arkadaşlarının onu o halde görmelerinden koruyucu gibi gelen içeri daveti sanki gül bahçesinde koşmaya çağırıyordu.

Hiç konuşmadan anlaşmışlar, birlikte içeri girmişlerdi. Koltuklardan birine buyur eden öğretmenin çağrısı ile geçip oturdu. Öğretmen de karşısına geçip oturdu. Ancak yine kafasın önünde ellerini birleştirmiş parmaklarını sıkıyordu. Öğretmenin sesine kafasını kaldırdı. Ama kaldırması ile indirmesi bir oldu.

Seninle tanışmıyoruz galiba, benim adım, ... Seni tanıyabilir miyim?

"..." Bir süre sessizlikten sonra; çok derinden gelen zor anlaşılan bir sesle "Hüseyin" dedi.

Hüseyin, ilkokulun son sınıfında, yaşlılarına göre normal boy ve kiloda, başarı düzeyi ortalarda çok konuşmayan, sorulara bile bazen yanıt vermeyen, kendi halinde, mülayim bir çocuktü.

Merhaba Hüseyin.

Bu tanışmanın ardından kısa bir sohbet gerçekleştirip, ertesi gün ikinci ders saatinde görüşmek üzere randevulaştılar. Hüseyin, öğretmeninden izin alarak gelecekti. Bunun için rehber öğretmeni ona randevu tarih ve saatini gösterir imzalı bir not vermişti.

Ertesi gün ikince ders saatindeki randevuya gecikmeli de olsa gelmişti, Hüseyin. Öğretmen de neden geciktin diye sormamıştı.

Oysaki okula geç kaldığında annesi öğretmenleri, müdür tek tek sorarlar, bir daha geç kalma diye çıkıştırlardı.

Öğretmenim burada konuştuklarımızı kimse duymaz değil mi? Diye bir anda giriş yaptı Hüseyin, o da nasıl cesaret etmişti bilemedi.

Sevgili Hüseyin sence neden ben böyle bir odada çalışıyorum? Diye sevecen bir sesle sordu.

Odaya dikkatlice bakan Hüseyin durakladı. Oda da müdür odası gibi büro masalarının yanında evdeki koltuklar gibi rahat koltukları, çocuklar için resimli dergiler vardı. Sonra duvarın rengi ve çok güzel manzaralı bir resim onu rahatlatmış, sanki onu çağırıyorlardı. "Seni bekliyoruz, hadi gel konuşalım."

"Bizleri dinlemek için." Dedi.

Evet, seni dinliyorum, beğendin mi oda mı?

Evet.

Odamı beğenmene sevindim. Odamı içeri girdikten sonra kapısını kapatıyorum. Çünkü bizim konuşmalarımız sadece ikimizin arasında kalıyor onlar dışarı kaçamıyorlar böylelikle. Diyerek bir gülümseme fırlattı. 😊

Öğretmenim benim size anlatacağım bir şeyler var." Dedi titre ve çekinen bir sesle.

"Seni dinliyorum Hüseyin." Derken Hüseyin'i de gözlemliyordu bu arada elindeki kalemi kâğıdı

bırakmış tüm dikkatini Hüseyin'e vermişti.

Öğretmenim birinin size dokunması kötü müdür?

Elbette her dokunma kötü değildir, Eğer senin istemediğin bir zamanda ve istemediğin bir şekilde dokunuyorlarsa ve sen bu dokunmalardan rahatsız oluyorsan o dokunma kötüdür. Sanırım sana dokunulmasından hoşlanmıyorsun?"

Öğretmenim, bizim apartmanda bir komşumuz var. O abi benim..." derken gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. Daha fazla devam edemedi bir anda odadan fırladı.

Öğretmen ilk önce şaşkın vaziyette arkasından bakakalmıştı. Sonra o da peşinden koştu. Okul bahçesinde yetişti.

İyi misin, birden odadan çıkınca endişelendim. Seni anlıyorum. Bugünlük bu konuyu konuşmayalım, sen kendini hazır hissedince anlatırsın. Sorun yok ben

seni her zaman dinlemeye hazırım. Şimdi istersen birlikte bahçede yürüyelim, ne dersin?"

Birlikte bir süre bahçedeki ağaçların arasında yürüdüler, köşedeki büyük ağacın altına geldiklerinde Hüseyin sessizliği bozdu:

Öğretmenim ben o eve gitmek istemiyorum. O abi beni hep sıkıştırıyor. Ondan nefret ediyorum."

Sanırım o abinin sana zarar vereceğini düşünüyorsun?"

O, kötü birisi, o bir canavar onu örümcek adama söyleyeceğim öldürecek."

Oraya doğru gelen topun peşinden gelen bir çocuğu görünce sustular. Peşinden zilde çalınca Hüseyin sınıfa doğru yöneldi. Rehber Öğretmen:

Hüseyin yarın yine beklerim?"

Tamam, öğretmenim geleceğim." Dedi.

Hüseyin Sinan ULUSOY
Zekiye Güdüllüoğlu İlkokulu
Rehber Öğretmeni

ÖĞRETMEN OLMAK

Öğretmen, öğrenmeyi kılavuzlayan kişidir. Bir eğitim kurumunda bilgi, görgü ve yaşantıları ile çocukların veya gençlerin öğrenme yaşantılarına rehberlik eden veya yön veren kişidir.

Kerschensteiner'e göre öğretmenlik, doğuştan getirilen yetenek ve eğilimlere büyük ölçüde dayanan bir meslektir.

Öğretmen olabilmek için her şeyden önce Tanrının insana bazı yetenekler vermiş olması gereklidir. Bunlar; "Gerçek öğretmen saf bir çocuk ruhu taşır, gençlerden kopamaz. Gerçek öğretmen kendisini çocuğun yerine koyabilir ve çocuğa karşı davranışlarında uyanık ve incelik gösterir. Gerçek öğretmen, çocukları gözleyip onları bütünlükleri içinde kavrayabilir ve onların kişiliklerini anlayabilir. Gerçek öğretmen, kendi iradesine sahip ve karakter sahibidir. Gerçek öğretmen neşeli ve iç huzura sahiptir."

Öğretmenin vazifesi, gücü nispetince erdemli toplum gayretine katkı sağlamaktır. Bu vazife ömür boyu sürer. Öğretmen her yerde ve her konumda öğretmeye ve öğrencileri gerçek hayata hazırlamaya devam eder. Öğretir, eğitir, kendisindekini vermeye ve paylaşmaya devam eder.

Öğretmen olmak bir işten çok daha fazlasıdır. Sıkı çalışmayı gerektiren hem küçük hem de büyük başarıları olan yorucu ve meşakkatli bir iştir. Herkesin hayalinde bir meslek vardır. Hayalinde öğretmen olmak isteyenlerin aslında yaşadıkları dünyayı değiştirmek için öğretme işini bir yol olarak kullandıkları görülür. Onlar, bu yolda öğrencilerini iyi ve güzel ahlakla nakış gibi işlerler.

Selver ÖZDEMİR
Etimesgut RAM Özel Eğitim Bölümü

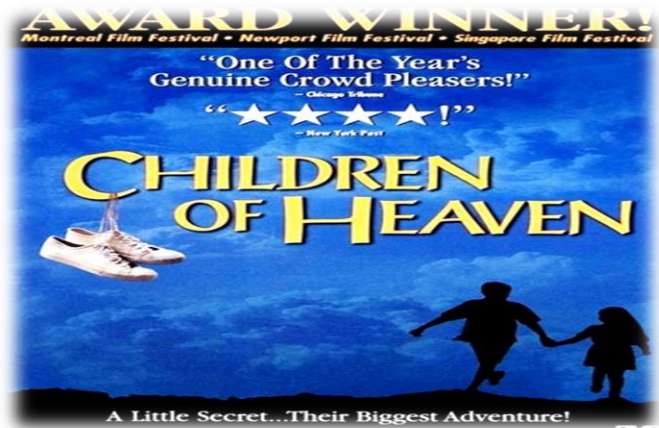

İKİ FİLM BİRDEN... SONSUZLUK TEORİSİ

Matematiğe yoğun bir ilgisi olan Hindistanlı bir gencin Cambridge Üniversitesi'ne kabul edilişi ve burada matematik yeteneği ile yaptıklarını konu alan film, gerçek bir yaşam öyküsünden yola çıkması sebebiyle oldukça etkileyici. Matematik dehası olan Srinivasa Ramanujan, bir yandan yeteneğini insanlara kanıtlayabilmek için uğraş verirken bir yandan da I. Dünya Savaşı sırasındaki yabancı düşmanlığı ile mücadele ederek oldukça güç bir akademik yaşamın içinde yer almaktadır. Yeteneğin yanında azmin de başarıda önemli bir rolü olduğunu ve başarıyı tırnaklarıyla kazıyarak elde etmenin dramatik bir yanını anlatan Sonsuzluk Teorisi; matematiğe ilgi duyan öğrenciler, eğitimciler ve geçmişteki akademik yaşama merak duyan herkes tarafından keyifle izleyebilir.

CENNETİN ÇOCUKLARI

Yoksullukla mücadele eden bir aileyi konu alan İran yapımı film; kardeşlik, yardımlaşma, masumiyet temalarını oldukça içten bir şekilde paylaşmaktadır. Sahip olup da değerini göremediğimiz şeylerin birileri için hayatın merkezinde nasıl yer aldığını etkileyici bir anlatımla seyirciye sunarken, aynı zamanda birbirine bağlı iki kardeşin dayanışmasını çok güzel bir şekilde göstermektedir. İşbirlikçi problem çözmeye yetenekli iki çocuğun ebeveynlerine fark ettirmeden zor koşullar altında bile çok şey başarabileceğini yansıtmaktadır. Dezavantajlı ailelere yönelik farkındalık kazandırmak ve onların yaşamını gerçekçi bir şekilde anlatmak adına oldukça başarılı yapım.

Emel TANRISEVEN
Etimesgut RAM RPDH Bölümü

İŞTE ÖYLE...

İnsan olabilmek, bakıldığında çok derin anlamları olan aynı zamanda yüzyıllardır felsefecilerin kafa yorduğu tematik bir konudur. Hayata bakış açınız, yetiştiğiniz ortam, aldığımız eğitim, genetik kodlar ve kişiliğimiz bizim nasıl bir insan olduğumuza karar verir. Rehber öğretmen olarak yıllarca okullarda çalışmamızdan dolayı birçok insan ve olayla karşılaştık ve mesleğimiz gereği insanlara yaklaşımımızda tarafsız olmak, olanı olduğu gibi kabul etmek önemli prensiplerimizden olmuştur.

Her insan bir dünyadır. Onun özlemleri, beklentileri, yaşanmışlıkları, kayıpları, sevinçleri ve korkuları. Çıkılan yaşam serüveninde insanların hayatını daha anlamlı yaşayacağı bir zeminde götürmek istemeleri doğaldır. İnsan bu yaşam serüveninde ne kadar durup kendine ve etrafına, olup bitenlere bakabiliyor. Sanırım bu pek mümkün olmuyor. Son zamanlarda yavaşlamanın aslında bir tembellik değil bir durup kişisel değerlendirme yapmak molası olduğunu düşündürüyor, hayat.

Bu molalar, bir nefes alabilmek, hayatın bize sunduklarını iyisiyle kötüsüyle

değerlendirebilmek, çıkarılacak dersleri temize geçirmek için zaman tanıyor. Yaşam tecrübesi sizlere de göstermiştir, güçlüklerin aslında ileriki günlerde yaşanacak zorluklar için bize bir çeşit hazırlık veyahut zemin hazırladığıdır. Görünen o ki salt mutluluk yok hayatın içinde nitekim mutsuzlukta... O halde güçlüklerle dayanabilmek için bir kere sevgi dolu bir kalbe, mümkün olduğunca iyilik halinde kalmaya, bize ihtiyacı olduğunu düşündüğümüz insanlara,

doğaya, hayvanlara yardımcı olabilmek, bu molalarda dayanma gücümüz olacaktır. Danışanlarımızı dinlerken hep benden ne duymak istiyor acaba, hangi sözcük onun çaresi olacaktır deriz. Elbette duymak istedikleri her zaman için doğru olmayacaktır, çarenin kendisinde olduğunu farkettermek bizim işimizin mihenk taşıdır. Buradan bakacak olursak tek doğru da yok. Kişiyeye uygun yaşam elbisesi seçmek gibi bir şey....

Bu sebeptendir ki , yağmurdan, fırtınadan, rüzgardan ve güneşten bize ne düşerse düşsün ,bunu yaşamımızla harmanlayıp, varoluşumuzun vardır bir sebebi diyerek kendi keşif yolculuğumuzu tamamlayabilmek.. Sevgiyle...

Sevgi BAL
Etimesgut RAM RPDH Bölümü

Üniversite Tanıtım Fuarımızdan

29 Mart 2017 tarihinde 20 devlet ve özel üniversitenin katılımı ile üniversite tanıtım fuarı düzenledik. Bu yıl ikincisini gerçekleştirdiğimiz fuar, Etimesgut Mesleki Teknik ve Anadolu Lisesi spor salonunda 15 okuldan 1650 öğrencinin katılımı ile oldukça verimli geçmiştir.

Kitap Adı: Menderes Irmağın Gölgesi

Yazar Adı: Üstün Dökmen

Üstün Dökmen'in "Menderes Irmağın Gölgesi" adlı romanı, günümüzün önemli sorunlarından biri olan suçlanmak, dışlanmak, canından bezdirilmekten dolayı bir yolculuğa çıkan İsmail'in hikâyesini konu ediyor.

İsmail, hem somut bir yolculuğa çıkarak Menderes ırmağı boyunca yürümeye karar verir; hem de içsel bir yolculuğa çıkarak ailesi, arkadaşları ve sevdikleriyle olan ilişkilerini gözden geçirir. Bu yolculuk sırasında, tarihte de benzer şekilde bezdiriye (mobinge) uğrayan kişilerle arasında benzerlikler kurar.

Tarih boyunca nice örnekleri vardı aslında İsmail'e yapılanların. Menderes ırmağın gölgesini çalmakla suçlanan Simiroğlu'ndan, ırmağın aşağılarındaki bir yerlerde kurt tarafından suyu bulandırmakla suçlanan kuzuya, Sokrates'e, Dreyfus'a, vatanını sevmekten başka suçu olmayan Namık Kemal'e, Mithat Paşa'ya, Adnan Menderes'e, Deniz Gezmiş'e, Türkan Saylan'a yönelik suçlamalar. Hepsi de mantıksızlıktı, açığözlülüktü, zorbalıktı, ahlaksızlıktı. Cüzzamlıların anası, okutulmayan kızların öğretmeni Türkan Saylan öldükten sonra anlaşıldı ki, zamanında onu suçlayan otuz dokuz suç dosyasının tamamı düzmeceydi, sahteydi iftiraydı. Demek ki Saylan da niceleri gibi bir ırmağın gölgesini çalmakla suçlanmıştı. Romanın satır aralarında dünyadaki bu bezdiri örneklerine yer verilerek eleştirilmiş ve okuyucunun bu konuda bilgilenip bilinçlenmesi sağlanmış.

Romanda, benzer sıkıntıları yaşayan kahramanımız İbrahim oğlu İsmail, yolculuğu sırasında hem kendi başına gelen, hem de insanlığın başından geçen benzeri sorunlarla hesaplaşmaya girişir, onlara anlam vermeye çalışır. İsmail, Menderes ırmağıyla ve tarihteki bazı kişilerle kendisi arasında benzerlikler kurar ve sonuçta, ırmağın denize ulaştığı noktaya vardığında tüm yaşamını değiştirecek beklenmedik bir karar verir.

Toplumunu iyi tanıyan, insanların yanlışlarını dile getiren, düzeltilmesi için kitaplar yazan bir isim Üstün Dökmen. Belki de herkesin kendinden bir parça bulabileceği karakterlerle, bezdiriye dünden bugüne yaşanmış örnekler üzerinden keyifle okunacak bir şekilde anlatıyor. Bezdiriye uğramış herkese ithaf ettiği bu roman, kendimizle yüzleşmemiz için bize ayna tutuyor. Akıcı bir anlatımla yazılmış, öğretici, düşündürücü ve okunması gereken bir eser.

TESLİMİYET

Peki demekle başlar teslimiyet
Bir buketi bir kalbin derinliklerine göndermek
Geldim, buradayım, yanındayım
Ne zaman gel dersen gelirim denir ya
Ay olmaktır güneşin batışında
Bir tohum olmaktır baharı beklerken
Sormamaktır,
Martıların neden beyaz olduğunu
Kumruların neden birlikte uçtuklarını
Varlık içinde yok olmak
Aşk içinde aşka gitmektir
Beni bilmektir
Beni benden alanı da

Emine SAYAN

